

Director:

ANDREU-AVELLÀ ARTÍS I TOMAS

Editor: Diario Tele|Xpres, S. A.

Redacció, Administració i Publicitat: Aragó, 390 - BARCELONA-13

Apartat de Correus 1.525

TELE: 05784

Telèfons:

225 0526 - 225 40 65 - 225 44 87

Tallers:

«Publicaciones Reunidas, S. A.»

Aragó, 390 - Barcelona-13

Dipòsit legal: B. 23313/66

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, Andorra, Portugal Filipines, Marroc i Amèrica (excepte

Estats Units i Puerto Rico):

Semestre: 390 ptes. Any: 780 ptes.

Altres països:

Semestre: 455 ptes. Any: 905 ptes.

Números endarrerits: 2 ptes. de

recàrrec

Pagament anticipat per gir postal, xec, o transferència

En els preus de subscripció hi

van inclosos els números

extraordinaris

Les subscripcions començaran

amb el primer número del mes

següent al de la sol·licitud

Pàgs. 4, 5 i 6	LA HISTÒRIA DEL «MARÍTIM», per Ferran Fornells
Pàg. 7	CAL INVENTAR-SE UN ESTIL, per Frederic Roda
Pàg. 10	LA VERITAT DE L'ESCRITOR, per Anna Isanda
Pàg. 15	UNA MENA DE L'«APARTHEID», per Sempronio
Pàgs. 16 i 17	AGUSTÍ BARTRA: UN POETA TORNA A CASA
Pàg. 19	BARBES PER A TOTS ELS GUSTOS, per Mercè Arola
Pàg. 22	LA COMPLEXITAT D'UNA CRISI: LA DEL TEATRE, per Ricard Salvat
Pàgs. 23 a 26	ELS NOSTRES AMICS DEL ZOO, per Maria Lluïsa Antem
Pàg. 27	EVOCACIÓ D'UN ARTISTA GENERÓS, per Enric Jardí
Pàgs. 28 i 29	L'ESCENÒGRAF MESTRES I CABANES, per Josep M. Lladó i Figueres
Pàgs. 30 i 31	UNA FRUSTRADA BIOGRAFIA DE JOAQUIM RUYRA, per Xavier Benguerel
Pàg. 39	L'AFER SOLJENITSIN, per Joan Crexell
Pàgs. 40 i 41	PORCEL, PREMI «JOSEP PLA», per Àngel Casas

I totes les seccions habituals de la revista.

PAS A DESNIVELL

més infants terribles

per PERE CALDERS

AQUESTS dies de començament d'any, els àrabs han intensificat la propaganda de la seva preparació guerrera. A través de la premsa, la ràdio, la televisió i el cinema, expliquen al món que recluten un exèrcit de més d'un milió d'homes per a esclafar Israel. És una situació semblant a la que va precedir les dues guerres anteriors: amenaces a so de tabals i, si els altres s'hi tornen, lamentacions a desdir i fer-se la víctima, clamant que els han agredit. Tothom recordarà que poc abans de l'allisada dels «Sis dies», el president Nasser, en un gest teatral i solemne, va exigir als soldats de les Nacions Unides que s'apartessin, perquè ell i les seves tropes anaven a esborrar Israel del mapa. El resultat fou que el mapa d'Israel més aviat va créixer, amb un encongment ostensible de la carta política egípcia. Després, vingué l'etapa d'esquinçar-se les vestidures i de queixar-se a l'O.N.U., potser perquè aquesta havia retirat les seves forces quan més falta feien per a evitar que els àrabs prenguessin mal.

En el transcurs de tot l'afer, hi ha hagut la reiterada invocació d'uns drets històrics. La història, a vegades, és un llast: els àrabs tracten de comptabilitzar les rendes d'un passat bel·licós, de grans èxits militars que haurien d'impressionar qualsevol possible adversari. Però mal va quan la grandesa pretèrita serveix per a ressaltar la decadència actual, com ocorre a uns quants ex-imperis, i posa en evidència la poca legitimitat de les raons presents. Perquè els àrabs són en alguns dels territoris que reclamen com a seus en virtut de conquestes presidides per la violència; tirant llarg i lluny, això és aplicable al mateix Egipte. Si s'admet que el pas del temps legalitza situacions d'aquesta mena, aleshores ningú no es pot escandalitzar si els jueus s'aferren als territoris ocupats. Tot és qüestió d'esperar que els anys omplin de respectabilitat el que ara es veu sota l'ombra dels escrúpols internacionals.

En casos així, parlar de simpaties o d'antipaties a ull nu

queda notòriament curt, i arrenjerar-se segons un sistema de dretes i esquerres a control remot aboca a les confusions. Es necessita un esforç d'imaginació per qualificar els països àrabs de progressistes, en especial els que es distingeixen per la seva agressivitat i per uns règims de reieters i de dictadures personals. A desgrat del «socialisme» àrab i de la reforma agrària, el problema de la subsistència egípcia encara depèn de les importacions massives i la seva renda per habitant és una de les més baixes dels estats mediterranis: cinc vegades inferior a la que correspon a Israel. Qui sap si és la necessitat de distreure l'atenció sobre la misèria nacional que obliga al president Nasser a presumir de la gran lleva que inclou tendres criatures de vuit anys. En un país particularment afavorit per la naturalesa (les crescudes del Nil permeten diverses collites anuals), un immobilisme crònic frena la voluntat de reforma, que molt sovint no passa de la fase oratòria. Mentre els dirigents somien victòries militars, el seixanta per cent de les vivendes d'Egipte no tenen aigua corrent.

La visió que ofereix Israel és la cara oposada de la medalla. En un medi natural pobre ha aconseguit resultats impressionants, fins al punt que la renda per habitant sobrepassa la d'algunes nacions europees, entre elles Itàlia, i és de bon tros la més alta de tot l'Orient mitjà. A part dels avenços en la ramaderia, la mineria i la indústria, l'explotació agrícola ha adoptat formes originals i realment revolucionàries, com les granges collectives, els *kibbutz*, i la més moderna organització en cooperatives (*moshav*), experiments reeixits que haurien de despertar més interès en els països socialistes que no pas les seccions infantils de les forces armades àrabs. Seria trist que les democràcies populars haguessin de fabricar fusells de mida *junior*, perquè els nens de l'Islam puguin ajudar a destruir unes formes de socialisme que han triomfat en un propòsit fonamental: millorar les condicions de la vida humana en una regió on la naturalesa és hostil.